

Bringing Torah Back to Earth

פרשת משפטים- שקלים, תש"פ

1) שמות (משפטים) - פרק כד, פסוק יב

וַיֹּאמֶר ד' אֶל מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הִקְרָה וְהִיא שָׁם וְאֶתְנָהּ לָךְ אֶת לַחַת הָאֶבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר קָתַבְתִּי לְהוֹרְתָם :

2) משנה מסכת אבות פרק א

שמעון בנו [של רבן גמיהל] אומר כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה. ולא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. וכל המרבה דברים מביא חטא :

3) שפת אמת – שבועות, שנת תרמ"ה

...לא המדרש העיקר אלא המעשה. והקב"ה נתן לנו התורה כדי להמשיך כל המעשים עפ"י התורה. וזהו ענין חיי עולם נטע בתוכנו שע"י התורה נשתנו מעשי בני"י למעלותא ומכוונים במעשיהם לעשות רצונו יתברך...

4) מסכת קידושין דף מ:

וכבר היה רבי טרפון וזקנים מסובין בעלית בית נתזה בלוד נשאלה שאילה זו בפניהם: **תלמוד גדול או מעשה גדול?** נענה רבי טרפון ואמר מעשה גדול, נענה ר"ע ואמר תלמוד גדול, נענו כולם ואמרו: **תלמוד גדול שהתלמוד מביא לידי מעשה...**

5) תוספות (שם)

...אבל אדם שלמד כבר, המעשה טוב יותר מלימוד.

6) שלחן ערוך – יורה דעה סימן רמו, סעיף יח

ת"ת שקול כנגד כל המצות היה לפניו עשיית מצוה ות"ת אם אפשר למצוה להעשות ע"י אחרים לא יפסיק תלמודו ואם לאו יעשה המצוה ויחזור לתורתו :

7) בעל שם טוב על התורה – פרשת בהר, אות ה'¹

"וְכִי תִמְכְּרוּ מִמְכָּר לְעַמִּיתְךָ אוֹ קָנָה מִיַּד עַמִּיתְךָ וְגו'". עסק משא ומתן הוא גם כן עבודה ותורה, כי כמה דינים יש על זה, ואמר הרב הבעל שם טוב ע"ה נשמתו בגנזי מרומים, כי אם האדם הלומד את התורה לשם הבורא ברוך הוא, למשל אם לומד המשנה המחליף פרה בחמור (בבא מציעא דף ק.), הוא חשוב מאוד לפני הבורא ברוך הוא, **כל שכן אם עושה הדבר ומחליף פרה בחמור, ומנהיג עצמו בזה על פי התורה, ודאי יותר חשוב עבודה מעולה,** כי בכל דבר שיש בעולם הכל לא בראו אלא לכבודו, וכל דבר קטן וגדול אינו מתנהג כי אם על פי התורה, אם לא באומות שמתנהגים על ידי מזלות, **ומכל דבר יכול לעבוד את ד',** ולהכיר נפלאות הבורא ברוך הוא, ושכל העליון ישיג מתוכו, וגם כן בפשוט, אם מתנהג על פי התורה, דהיינו איפה צדק ומדה צדק ומאזני צדק, הוא גם כן מקיים מצוה, ואמרו ז"ל (קידושין דף ל"ט): ישב ולא עבר עבירה וכו', ואם כן כשמתנהג כן, אזי הוא עוסק בתורה תמיד, אפילו בשעה שעוסק בסחורה.

8) מסכת שבת דף פח:-פט.

ואריב"ל בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבש"ע מה לילוד אשה בינינו? אמר להן לקבל תורה בא. אמרו לפניו: חמודה גנוזה שגנוזה לך תשע מאות ושבעים וארבעה דורות קודם שנברא העולם אתה מבקש ליתנה לבשר ודם? ... אמר לו הקב"ה למשה החזיר להן תשובה... אמר לפניו רבונו של עולם תורה שאתה נותן לי מה כתיב בה "אנכי ה'

¹ ומקורו מספר מאור עיניים למס' שבת ד"ה נשאת ונתת באמונה, וכן הוא בספר ליקוטי מוהר"ן סוף ח"א עיין שם.

אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים", אמר להן: למצרים ירדתם? לפרעה השתעבדתם? תורה למה תהא לכם! שוב מה כתיב בה – "לא יהיה לך אלהים אחרים", בין עמים אתם שרויין שעובדין עבודת גלולים? שוב מה כתיב בה – "זכור את יום השבת לקדשו", כלום אתם עושים מלאכה שאתם צריכין שבות? שוב מה כתיב בה – "לא תשא" משא ומתן יש ביניכם? שוב מה כתיב בה: "כבד את אביך ואת אמך", אב ואם יש לכם? שוב מה כתיב בה: "לא תרצח לא תנאף לא תגנוב" קנאה יש ביניכם? יצר הרע יש ביניכם? מיד הודו לו להקב"ה...

9) אגרות פחד יצחק – אגרת ד [ח' אדר, תשי"ג] (ר' יצחק הוטנר זצ"ל) [1906-1980]

והנה אף על פי שכתבתי לך שהתענגתי הרבה על הערותיך בדברי הקונטרס, מכל מקום האמת ניתנה להאמר, כי הרבה יותר הייתי מתענג אם היית מודיע לי, כי הקונטרס פעל עליך התעוררות בכיוון של „עבודה בפועל ממש". בדרך דוגמא, שהרגשת עילוי בתפלתך, או בעסקי גמילות חסדים, וכדומה. הלא יודע אתה, מחמדי, כי בעל מוח אתה. וממילא, לעולם אשמח יותר לראות עליך צד עליה בהנהגת החיים של דרכי עבודת ה', מאשר דברי שכל הנובעים מן המוח. הנני בטוח שתסכים עמי בצדקת המשפט האחרון. בכל אופן הנני חוזר בתודה על דברי התורה שבמכתבך.

10) Hayom Yom: 8th of Cheshvan

Mitzva is an idiom of *tzavta* - "joining," "attachment." Whoever performs a mitzva becomes joined to the Essence of G-d - may He be blessed - Who issues that particular command. This is the meaning of "The reward of a mitzva is the mitzva (itself)": His becoming attached to the Essence of the En Sof Who ordained the command, is itself his reward.

The above can be understood through an analogy from the physical world: An extremely simple person has an inner sense of *bitul* (nullity) before the wisdom and greatness of a scholar - a bitul in which he senses himself to be an utter nonentity. The sage in turn, does not sense or perceive the simpleton as belonging at all to the category of human beings! Not that the scholar dismisses or rejects him, G-d forbid, for that would be an evil trait; he simply sees no connection or relationship with him whatsoever.

Now, when the sage instructs the simple man to do something for him, that command brings the simpleton "into being." In his own self-perception he is no longer a nonentity but a "somebody"; he has assumed a status unto himself in that he is able to carry out an order of the sage, and it is him that the sage addressed and instructed. In the eyes of the sage too, the simpleton now "exists"; he is a "somebody" to whom he (the sage) can speak and instruct. What is more, the command actually unites the lofty, exalted sage with the gross simpleton. The analogue is obvious.

It is understood that in the above analogy there is no difference at all what the command is about, whether a great, lofty matter or a simple trivial one.

11) מדרש תנחומא - פרשת בשלה, סימן כה

אחרים אומרים אין רפידים אלא שרפו ידיהם מן התורה ולפיכך עמלק בא עליהם, וכן את מוצא שאין השונא בא אלא על ידי רפיון ידים מן התורה

12) דברי אמונה (ר' לוי יצחק בנדר זצ"ל)

אמנם הלימוד הוא טוב מאד, אך צריך הרבה להתפלל שנוכה לקיים מה שלומדים.